

If it means that much to you

I don't want to stop the things you do

I don't need alibis

Secret Lives- Electric Light Orchestra

Voor zijn ogen verscheen er een wereld die hij voorheen niet kende. Hij dacht alles al gezien te hebben in het wereldje van digitale jihad, maar de link waarop hij nu had gedrukt, bracht hem naar een wereld die hem kennis liet maken met de financiële geldelijke stroming naar vrouwen die gevangen zaten in de detentiekampen voor IS vrouwen en kinderen; kampen die bekend stonden onder de namen al Roj en al Holl. Aan de schuilnamen die werden gebruikt op het anonieme betaaldiensten platform Pay Pall, kon hij zien dat de bedragen die aan de zogenaamde pot werden gedoneerd klein waren. De ene donateur maakte vijf euro over terwijl een ander met zijn of haar tien euro dus ietsjes meer overmaakte. Het waren zoals hij tot nu toe kon zien geen grote bedragen die duizelingwekkend voor zijn ogen waren. Zo nu en dan een uitschieter van twintig of vijftig euro, maar voor het merendeel was zoals hij het kon zien; tientjes en vijfjes werk, zelfs bedragen die minder waren dan dat, een a twee euro. Het waren volgens hem zoals hij het kon inschatten, allemaal mensen die in het echte leven buiten het internet om, niet veel te besteden hadden en maar bedragje doneerde wat ze misschien al eigenlijk niet konden missen. Maar enkel en alleen doneerde omdat er bij de originele oproep die werd gedaan bijgaande het bericht dat deze link met zich meebracht, er al een theologisch druk op hen werd gezet, bedacht hij bij zichzelf.

Doneer voor de zaak van Allah ook al is het maar een euro. Het kan een groot verschil maken als de dag der dagen aanbreekt en Allah de schapen van de bokken scheid, want op die dag zou jij jezelf wensen dat je nog meer voor de jihad tegen de ongelovige had gedaan dan dat je daarvoor al deed! Schoot hem nu hij daar zo zat te kijken weer door zijn hoofd heen. De pot die degene die hem had aangemaakt op het betaaldiensten platform, had deze pot de cynische naam “Huwelijkscadeau” meegegeven. Want ja in de gereguleerde media stonden deze vrouwen bekend onder de naam, “Jihadbruiden”. En door deze naam aan deze pot te geven, bewezen de merendeels humorloze aan de ongelovigen dat ze toch enigszins humor bezaten.

Willem van Chartres maakte voor zichzelf snel een paar screenshots van het een en ander wat hij nu voor ogen had gezien. Altijd handig voor later als hij dit voor de rest van de wereld ging openbaren, dacht hij nu bij zichzelf, ook al wist hij niet wanneer die openbaring voor de rest van de wereld zou zijn. Hij stond even op, hij had voor eventjes wel genoeg gezien en liep naar het raam van zijn werkkamer, die niet al te groot en ook niet al te klein was. Hij zag dat de geasfalteerde weg die de ene kant van de straat van de andere scheidde al aardig was overgelopen. De putten konden de hoeveelheid water niet meer aan, de auto's die hij beneden zich zijn huis zag voorbij rijden, reden nu door

een kleine rivier die enkele centimeters diep was. Ja de Stationstraat mocht dan al niet een al te grote straat zijn in Hilversum, de straat kende wel veel verkeer, heel veel verkeer zelfs. Hij woonde er nu een paar jaar, als niet geboren en getogen Hilversummer, import was hij, “ een echte import Hilversummer”, zoals hij zichzelf maar noemde. Toen hij hier kwam wonen en het huis aan deze deels, winkel en horeca straatje betrok, kende hij hier niemand. Hij was met recht een vreemde in een vreemd dorp, een vreemde die het stadse dat hij was gewend in Haarlem opeens zomaar had verruild voor het dorpse wat de gemeente Hilversum in zijn ogen nog gewoon was. De feestartikelen winkel die beneden hem was gevestigd zou het nu ook wel rustig hebben gezien het weer wat nu buiten zijn stempel drukte, dacht hij nu zo kijkende voor het raam. Een paar huizen verderop was een kroeg annex eetgelegenheid gevestigd waar hij soms kwam, maar niet al te vaak.

Een vaste uitgaansstek als hij die kende in Haarlem had hij hier niet, nooit kunnen vinden ook. Hij was hier immers in al die jaren nog maar een vreemde in een dorp dat werd gerekend tot het Gooi, en daardoor ook zijn eigen wetten en regels scheen te kennen, ook al wist hij niet welken wetten en regels het dan eigenlijk waren waaraan jij als inwoner van het Gooi aan diende te houden.

Vanuit zijn raam zag hij een zomers geklede vrouw keihard rennen vanuit de bushalte in zijn straat waar ze net was uitgestapt. Het was net alsof de duivel haar op de hielen zat. Hij vond het een wonder om te zien dat ze niet onderuit ging op haar centimeters hoge naaldhakken die onder haar openschoentjes zaten. Haar rood met groene bloementjes versierde jurkje zag er al aardig doorweekt uit, na pas een paar meters te hebben gerend. Eigenlijk was alles doorweekt bij haar, zoals hij nu heel goed kon zien. Mocht ze pas naar de kapper zijn geweest, dan was haar nieuw aangemeten kapsel nu voorgoed verpest.

Stilletjes moest hij lachen om haar, die hij zo voor haar leven zag rennen, leedvermaak was net zoals met wie hij allemaal binnen die virtuele versleutelde kanalen van IS zat, hem niet meer vreemd; de eigenschap die hij vroeger niet had gekend, had hij van hen die daar zaten overgenomen. Hun leedvermaak bestond merendeels uit sadisme, filmpjes met close-ups waarbij goed te zien was hoe een mes de keel van een slachtoffer in die mate opensneed dat de kop er bijna bij afviel, zag men daar als gratis colleges anatomie. Men grapt dat de ongelovige een dansje opvoerde als hij voor het oog van

camera levend werd verbrand. Bij dit soort beelden was het leedvermaak niet meer van de lucht.

Naar beneden kijkende met nog een glimlach op zijn gezicht zag hij in een oog opslag dat de vrouw naar boven keek, ze leek hem wel te zien staan en lachte ondanks dat ze er totaal verregent eruit zag al rennende met een verleidelijk glimlach naar hem. Hij lachte verleidelijk naar haar terug en keek haar gelijk na. Het was dat ze zo snel rende anders had hij, anders dan dat hij gewoon zou doen naar beneden zijn gelopen en aan haar hebben gevraagd, of ze binnen bij hem op trappenhal wilde schuilen voor de bui.

Willem zag dat ze al rennende bij de kroeg annex eetgelegenheid dat een paar panden naast hem was gelegen halt hield om daar te schuilen. Naar binnen gaan zou ze niet kunnen, het was nog niet de tijd dat dit horeca establishment al open was.

Voor even was hij in vertwijfeling, wat zou hij voor zichzelf voor laten gaan. Zijn ridderlijkheid of de zakelijkheid, waarbij hij in het laatste geval zich weer zou storten op hetgeen hij nu op spoor gekomen. Hij koos voor het laatste, immers zijn ridderlijkheid kon anno nu verkeerd worden uitgelegd en worden gezien als een potentieel gevalletje Me too, en dat wilde hij ten allen tijden voorkomen. Dus wijselijk als hij was verkoos hij te gaan voor de tweede optie, verdergaan met waar hij mee bezig was. Elk risico van eventueel vingerwijzend beschuldigingen om een potentieel Me too handelend gedrag van zijn kant was hiermee van de hand gewezen.

Ze zouden er es op zijn werk eens lucht van krijgen, dan waren de rapen helemaal gaar daar op het mediapark, wat op fietsafstand een kleine 10 minuten fietsen van zijn huis was gelegen.

Hij werkte daar op de redactie van een al jaren populair zijnde radio opinie programma. Dat ondanks de jaren heen nog steeds een populair programma was, en nog steeds op luistercijfers gebied, best wel veel luisteraars trok in de dagen dat het programma "Always the sun" werd uitgezonden. Voor de bezuinigen in tweeduizend tien werd het programma vijfmaal daags doordeweeks op het tijdsslot van vier tot vijf uur in de middag uitgezonden. Maar toen het gehele publieke bestel werd getroffen door de bezuinigen, werd er besloten om niet in te krimpen op de redactie- wat hij wel zo leuk vond omdat ie daarom zijn baan kon behouden- maar in plaats daarvan in te krimpen op uitzend dagen, werd er gekozen om twee uitzenddagen te laten vervallen, en zo werden vijf uitzend dagen nog maar drie uitzend dagen. Hij werkte met nog drie andere op redactie afdeling van de omroep die was gevestigd in een gebouw dat men op het

mediapark, “De bunker” noemde en waarvoor je inderdaad, voordat je het gebouw inging een hele trap naar beneden moest aflopen alvorens je de deur in kon, en jij jezelf ergens meters onder de grond bevond. Eenmaal beneden liep het gebouw alsof het natuurlijk was weer omhoog, en was je in het bedrijfsrestaurant aangekomen, dan besepte je kijkende uit het raam, dat jij je als persoontje alweer meters boven de grond bevond.

Hij zette haar weer uit zijn gedachte en zetelde zich weer achter zijn laptop om te kijken of het streefbedrag wat was vastgesteld in die pot op tweeduizend euro al was gehaald. Hij keek en inderdaad het bedrag was op vijf euro na al behaald ook. Dat doen ze snel, dacht hij nu bij zichzelf lichtelijk verbaast.

Amir keek tevreden naar de pot die hij als laatst had aangemaakt op Pay pall, een pot die hij de naam, "Fitnessclub" had genoemd. Ook hier was het streefbedrag van tweeduizend euro binnen een paar uur bereikt. De potten waren vol, zijn doel was behaald. Nou ja nog niet helemaal, bedacht hij bij zichzelf. Hij wist dat het geld nog zijn weg moest vinden naar het strengbewaakte Al Roj kamp in Qamishli Noord Oost Syrië. Met dat geld dat vandaag bijeen was verzameld zou hij een paar vrouwen kunnen voorzien van geld. Een ieder duizend euro. Hij wist dat ze al geld bij elkaar hadden gespaard voor een smokkelaar die hen het kamp zou uit smokkelen. Drieduizend euro was de prijs die een ieder vrouw moest betalen aan de man die hen eruit zou halen. Deze prijs gelde ook voor de kinderen die hij of zij had. Dus mocht de vrouw zelf nog twee kinderen hebben, ongeacht de leeftijd, het was drieduizend euro per kop.

De smokkelaars verdienden goed aan deze handel. Sommige van deze mannen trouwde daarna met de door hen geredde vrouwen. Zij werden hun tweede, derde of vierde vrouw waarmee ze getrouwd waren en die zij volgens de wetten van Allah moesten onderhouden in hun dagelijkse levensvoorzieningen.

Idlib de Syrische provincie die grensde aan Turkije was voor vele vrouwen die in de kampen vastzaten de gedroomde safe haven waar zij hun Islamitische levensstijl konden voortzetten. Ook al was dat gebied merendeels in handen van HTS dat een fusie groepering was van Jabhat al-Nusra- die in 2015 deze provincie in handen kreeg- en Jabhat Fateh al-Sham en nog een aantal kleine groeperingen van Islamitische vrijheidstrijders. Deze groepering die eigenlijk voluit geheten Hay'at Tahrir al-Sham werd genoemd, was hem eigenlijk een doorn in het oog.

Amir beschouwde hen als de vijand. Een loophondje van het door de gehele moslimwereld vervloekte Amerika. Maar veel andere safe havens waren er niet in het land waar eens het kalifaat van IS was gevestigd. Alle andere plaatsten, zowel dorpen als steden waren nog te onveilig voor deze vrouwen. En zeker voor vrouwen die niet uit Syrië zelf kwamen. Die vielen daar gelijk op, bekeerlingen met enkel en alleen de Nederlandse nationaliteit al helemaal.

Vandaar dat de optie Idlib de enigste veilige optie was voor deze vrouwen. Zij zouden daar in die safe haven de jihad voortzetten, ze zouden kinderen baren en de jongens die ze eventueel hadden gebaard, de opvoeding geven die ze uiteindelijk tot een volwaardige strijder van Allah zou maken, die zijn hele leven zou wijden aan de gewapende strijd tegen de vijanden van de islam die in Amir zijn ogen talrijk waren.

Hij wist dat met de verdeling van de bedragen tot een gift van duizend euro per vrouw, er sowieso nu door dit geld vier vrouwen heimelijk bevrijd konden worden uit die voor zijn zusters vernederende kamp. Alle vier zouden ze als het goed zou gaan, de reis richting de save haven gaan maken waar al aantal andere zusters van hem woonde in een door hen gehuurde Vila.

Het was daar relatief rustig in dat gebied dat grensde met Turkije. In dat land woonde er ook al een aantal zusters van hen. Tegen de Syrische grens aan verbleven zij daar in dorpen dat heel wat IS aanhangers kende. Veiliger als daar kon je niet zijn maar ja, ziet maar es ongezien die Syrische Turkse grens te passeren als bekeerlingen met enkel en alleen de Nederlandse nationaliteit. Waar het vroeger makkelijk was, leek het nu alleen maar steeds moeilijker te worden. En mocht je die toch wel maken dan viel je in Turkse handen, verdween je in de cel waarna ze jouw na verloop van tijd op het vliegtuig naar Nederland zette zodat je daar je straf kon uitzitten, als jij daarvoor in Turkije nog niet voor veroordeeld was.

Hij deed dit werk nu al jaren voor zijn gevangen genomen zusters. Zelf had ie nog nooit een stap op Syrische of Irakese bodem gezet ten tijden van het kalifaat. Daar had hij het lef niet voor. Hij had als aanhanger van IS wel een grote bek, maar bij die grote bek achter het internet, bleef het ook.

Hij wist dat ie op zijn tellen moest passen. De inlichtingendiensten hielden hem in de gaten. Nou ja daar ging hij vanuit. Want zeker weten deed ie dat niet. Er gingen verhalen ten ronde dat de inlichtingendiensten onderbemand waren. Te druk met andere zaken. En daarnaast een schrijnend tekort hadden aan informanten die hun van informatie voorzagen van wat er zowel gebeurde in het wereldje waarin hij verkeerde. Maar dat was maar een gerucht en op geruchten ging hij nooit af, vandaar dat ie alles wat ie deed op een voor hem zo voorzichtige manier deed. Hetgeen wat ie in al die jaren had opgebouwd wilde hij niet in een dag zien worden afgebroken door welke inlichtingen of opsporingsdienst dan ook.

Hij leidde een degelijk leven, een zulk leven dat de buitenwereld nooit het vermoeden zou hebben dat hij zich bezig hield met de jihad. Hij was van de zogenaamde nieuwe lichtung, een lichtung die jong was, gewoon in spijkerbroek liep en in het openbaar, niet of vrijwel heel weinig contact had met de oude garde van IS aanhangers. Zijn zusters in het geloof die ook IS aanhingen en waarmee hij nauw samenwerkte liepen ook niet gesluierd, maar droegen westerse moderne kleding die voor de wetten van Allah als

onrein zijnde vrouwelijke kledingstukken zouden worden bestempeld. Hun opleidingen druisten al helemaal tegen het traditionele islamitische principe in. Modevak school, eentje zat notabenen op, de modevak school. En zijn andere zuster in het geloof maakte het helemaal te bont, met haar studie seksuologie. Maar hij wist dat je van Allah als het erop aankwam voor je eigen veiligheid, dan mocht liegen tegen de ongelovigen en dat wisten zijn zusters van het geloof ook. Maar al te goed zelfs. Want allen wisten dat zij met hun traditionele conservatieve en zeer standvastige houding die ze ten aanzien van het geloof hadden, wel heel erg zouden opvallen op straat of waar dan ook ze waren.

Hij had de leiding over het celletje, want dat vormde ze, dat wisten ze maar al te goed.

Als het eens zou uitkomen wat ze deden, dan zouden zij allen op een van de drie terroristische afdelingen die dit land bezat worden vastgezet. Voor jaren zelfs, verspreid van elkaar. Communiceren met de vrouwen die in de kampen zaten deden ze ook met anonieme accounts binnen versleutelde sociale kanalen als telegram, rocketchat, en zij het niet meer wat er op dat gebied was te vinden; en dan waren ze alsnog voorzichtig, want als ze met hen communiceerde ging dat altijd steevast middels een goed beveiligde VPN of Tor verbindingen, zodat eventuele digitale wijsneuzen die niets te zoeken hadden in hun wereld altijd zouden belanden in een digitale zandbak; mochten ze hen digitaal proberen te achterhalen.

Zijn zusters in het geloof hadden een goed contact in de jaren weten op te bouwen met Sterre, een vrouw van midden twintig die een stichting had die zich inzette voor het leveren van humanitaire hulpgoederen voor mensen in nood in Syrië. “Sterre hulpclub” heette haar stichting die ze jaren geleden had opgericht in haar gemeente Laren. De stichting was gevestigd op haar woonadres in het Gooise dorp waar hijzelf nog nooit was geweest, maar zijn zusters dus wel.

Ze hadden zelf contact met haar opgenomen en in eerste instantie heel aftastend met haar gesproken. Immers geld brengen naar een kamp dat vol zit met gevangengenomen IS vrouwen vergt enig voorzichtigheid, waarmee je niet iedereen een twee drie mee kan opzadelen.

Maar tot hun geluk was Sterre daar niet te beroerd voor, ze was zoals hij van zijn zusters in het geloof had gehoord, erg idealistisch ingesteld en zette zich naast dit goede doel van haar ook in voor de Palestijnse zaak en was daardoor erg anti Israël ingesteld.

Hulpgoederen werden soms met bakken aan haar geleverd als hij zijn zusters van het

geloof zo moest geloven. Want zij vertelde aan hem dat Sterre soms het ene na het andere kreeg geleverd van de inwoners van dit in hun ogen rijke dorp.

Amir besloot daarom, om er zeker van te zijn dat het in de juiste handen belande, dat een van zijn zusters in het geloof Sterre maar moest gaan polsen ten aanzien van een eventuele trip naar Syrië.

‘Is er al een spraakmakend item voor de uitzending van woensdag, of heeft ie zich nog niet aangediend’ Vroeg Leo Rustenloos met een strenge blik in zijn ogen. Ongeduldig als hij kon zijn bij tijd en wijle, tikte hij met zijn vingers op het tafelblad van een onbezette bureau tafel en wierp een ieder die aanwezig was in de redactie kamer een strenge blik toe. Iedereen in de redactiekamer wist dat hij er een bloedhekel aan had dat er op maandag er nog geen onderwerpen voor de uitzending van woensdag klaarstonden. Wat de redactie ook wist, was dat Leo helemaal er een hekel aan had als hij live moest inspringen op een actuele gebeurtenis die op de dag van de uitzending zelf net had plaatsgevonden, of nog aan de gang was tijdens zijn uitzending op de radio. De uitzending die werd gemaakt op de dag van de tramaanslag in Utrecht was daarom een ramp geworden, Leo kon er geen moment mee omgaan. Dat maakte de achttiende maart tweeduizend negentien wel heel pijnlijk duidelijk. “Huiselijk geweld”, was het enigste woord dat Leo maar op een enigszins normale manier nog uit zijn mond kon laten komen, hij wilde pertinent niet dat ie het woordje, “aanslag”, ook maar een keer uit zijn mond zou komen.

Willem was niet onder de indruk van deze blik van hem. Die blik, die hij nu had, had hij ook al jaren geleden in zijn ogen als het hem even niet zinden. In tegen stelling tot Willem waren Dolores, Atie en Willemijn wel onder de indruk van de blik die nu in Leo zijn ogen stond.

Altijd als hij die blik in zijn ogen had staan, dan beefde die drie haast letterlijk van angst en als hij een paar minuten later de ruimte was uitgelopen dan klepte die drie er nog uren over na, dan durfden ze alles te zeggen, maar hetgeen wat ze dan zeiden; zouden ze hem nooit in het gezicht zeggen. Achter de rug praten, daar waren ze goed in, dat was zo’n beetje een de mores op het mediapark. Want zouden ze hetgeen wat ze over diegene dan zeiden, recht in zijn gezicht zeggen dan waren ze niet meer zeker van hun baan. Angstcultuur heerste er op het Media park alom. Zelfs het ouderwets je eigen omhoog werken middels seks of anderzijds likkerij was daar op het mediapark een onzekere onderneming, die wel es kon uit lopen in een ouderwets gevalletje van Boulevard Of Broken Dreams.

Ja hij had er al wat meegemaakt daar. Van stoelenzagerij tot aan persoonlijke wraakvetes omwille het opgelopen syndroom van Boulevard Of Broken Dreams. Die wraakvetes eindigde anno dus steevast in een Me too schandaaltje dat dan voor even de nationale pers haalde.

Willem wist door zijn zwijgzaamheid te overleven aldaar in dat oord, waarbij niemand zeker was van een tot aan pensionering gerechtigde vastigheid aldaar. Alles, maar dan ook alles ging daar middels contracten die net zolang duurde als de uitzendingen van de programma's. ZZP'ers te over aldaar in dat dorp, dat in een dorp was gevestigd, maar hijzelf was niet een echte ZZP'er daar in dat dorp dat hij middels een clause in zijn contract weten te omzeilen

'Misschien een leuke stelling die uitdagend is voor je programma van woensdag', zei hij opeens uit het niets tegen Leo. Leo keek hem nu gelijk aan. 'Welke stelling?'

'Een schrijver, is net een Lone wolve', zei hij nu met een vastberaden blik in de ogen gelijk tegen hem terug.

'Pardon'

Ook zijn drie vrouwelijke collega's keken hem verbaasd aan. Het leek wel of geen van allen de stelling begreep die hij had neer gedropt.

Leo keek hem met blik aan waarvan het hem totaal niet meer begrijpen van af spatte. En omdat nog maar es aan hem te bevestigen dat hij Willem echt niet meer begreep, schudde hij nog maar ven met zijn hoofd en liep naar de trolley die tegen de muur net voorbij de deur stond en pakte uit een krat een fles whisky, draaide dop open en schonk een nog op de lege bureautafel staande lege plastic beker en schonk er een laagje van het sterke spul in waarna hij het in teug leegdronk.

'Pardon?' Zei hij weer met een vragende blik op zijn gezicht. Willem moest zijn lachen inhouden maar hij begreep dat Leo behoefte had aan meer uitleg over deze stelling en het liefst een zo duidelijke mogelijke uitleg, want Leo mocht dan op de radio als een wijze en zeer doorgestudeerde man overkomen, in het echt was hij niet zo snugger, dat had hij al gelijk vanaf dag een dat ie er kwam te werken gemerkt.

'Het is een pracht stelling, uitdagend en mensen zullen het pas echt begrijpen als je een schrijver of schrijfster uitnodigt'

'De vergelijking al!' Riep Atie hem verbaast toe.

'Nou laten we eerlijk zijn', antwoordde hij ad rem terug naar haar 'Bij een schrijver weet je nooit van tevoren wanneer hij of zij iets publiceert. Dat je merk je pas als het boek van hem of haar te koop is, want daarvoor zitten de meeste, en dan heb ik het niet over die grootmuilen die alleen maar voor de aandacht in het program zitten, stilletjes en in het geheim voor alles en iedereen aan hun boek te werken'

‘En dat vergelijk jij met een terrorist die in zijn eentje alles voorbereid en op een gegeven moment toeslaat’ Zei Leo gelijk heel verbaast.

Willem knikte alleen instemmend terwijl hij hem vastberaden aankeek.

‘Walgelijk’ Schreeuwde Willemijn hem nu gelijk verontwaardigd toe.

Atie en Dolores keken hem nu alleen maar met de verbijstering in hun ogen aan. Het leek wel of ze niet meer wisten wat ze moesten zeggen hierop.

‘Tja’, zei Willem gelijk heel vastberaden ‘Sterker nog, je weet bij god niet met welk onderwerp in die periode van stilte bezig was, dat merk je pas als het boek verschijnt, en ja, merendeels doet hij of zij alles alleen en bij het publiceren van het boek slaat hij of zij daarmee toe, althans’, hij was even stil en keek ze alle vier even goed in de ogen. ‘dat probeert hij of zij want, heden ten dage is het nog maar de vraag of een boek ja of te nee aanslaat bij het publiek’

Stilgevallen keken ze hem nu alle vier aan. Leo begon zichtbaar peinzend te staren naar het plafond.

‘Je nodigt gewoon een schrijver of schrijfster uit’, zei hij na een korte stilte wederom ‘Er is altijd wel een of twee schrijvers die ten aanzien van dit onderwerp willen komen voor een beetje extra publiciteit’

Leo schonk zich zelf nog maar een whisky in, het was toch gratis en alles wat er in die trolley in de redactie kamer stond aan kratten met allerlei handen flessen alcoholica en non alcoholica, waren toch allemaal betaald met het belastingsgeld van de burger, dat was het mooie als je voor de publieke omroepen werkte; je werd daar gewoon betaald met het geld van de burger.

Willem was de mores nu wel gewend dat er tijdens het werk gewoon werd gedronken. Toen hij er de eerste dag werkte keek hij er nog raar van op, dat er gewoon tijdens het werk in de middaguren gewoon werd gedronken door zijn collega’s, die het ook nog es op sommige dagen op een tempo deden, dat je haast ging denken dat je jezelf op een zomers terras ergens in Amsterdam bevond.

‘Het kan wel tot veel publiciteit leiden’, hoorde hij Leo nu mompellend tegen zichzelf zeggen. Hij zette zijn glas neer en zei gelijk heel zelfverzekerd tegen de rest: ‘Is goed we doen het, bellen jullie eventjes een aantal schrijvers en schrijfsters om te polsen of die interesse hebben om in de uitzending te komen van morgen’

Na dit te hebben gezegd liep hij de deur uit. Gelijk ontwaarde er drie opgeluchte vrouwen gezichten.

‘Die is weg’, fluisterde Dolores gelijk.

‘Pfff’, zuchtte Atie nu alleen maar

‘Oké’, zei Willemijn de oudste van zijn drie vrouwelijke redactie collegia nu met een zakelijke ondertoon in haar stem terwijl ze de rest aankeek ‘Wie zullen we benaderen voor dit item’

‘Hoeveel schrijvers of schrijfsters wil je in de uitzending hebben zitten?’ Vroeg Willem gelijk aan haar

‘Vier’, antwoordde Willemijn gelijk resoluut. ‘Twee mannen en twee vrouwen waarvan er een van iedere sekse een echte aandachtshoer junk is en de andere twee niet’

Atie lachte nu alleen maar toen ze dat tegen Willem zei ‘Jonas Verbeek’ schreeuwde ze gelijk enthousiast naar Willemijn.

‘Ja’, riep Willem al enthousiast knikkende naar Willemijn ‘Als er wel eentje een aandachtsjunk is dan is hij het wel!’

Amir keek geboeid naar een filmpje dat was geplaatst binnen de telegram chatgroep “Mahdi Brigade”, een pro IS chatgroep waar hij graag heel anoniem vertoefde als hij passief actief was binnen dit versleutelde sociale mediaplatform waar aanhangers van IS in alle verborgenheid alles konden plaatsen wat ze maar wilde, als ze het maar anoniem deden dan kon echt alles, zo wist hij maar al te goed. Hij was helemaal in vervoering geraakt van een in zijn ogen echte mujaheddin, een echte strijder, de ware ijveraar die hij stiekem ook wel wilde zijn voor zijn religie. Zittende in een rolstoel en zijn AK 47 vasthoudende als zijn geliefde werd deze man voortgeduwd door een broeder van hem. Samen zwaaide ze een andere strijder na die gezeten in zijn auto de laatste rit van zijn leven ging maken met als eindbestemming Janah, alwaar hij daar aangekomen in het voorportaal van het paradijs als beloning voor deze laatste rit onder zijn geliefde god mocht vliegen als groene vogel.

‘Moge Allah hem de hoogste rang gunnen in het paradijs’, fluisterde hij heel zachtjes. Niet veel later zag hij de gehandicapte man die allebei zijn benen misten. Afscheid nemen van zijn beider kinderen. Zijn jongste dochter huilde. Ze leek het te beseffen dat zij haar vader nooit meer ging terug zien. Het ontroerde hem om te zien hoe de vader zijn dochter nog wat influisterde, na deze woorden huilde het kindje dat misschien zeven jaar was nog harder, liep eerst weg maar kwam weer net zo snel teruggelopen en omklemde haar vader met haar beide armen en wilde hem ook niet meer loslaten. De moeder van het kind wist haar dochtertje van haar man los te wrikken. Wederom huilde het kind. Het jongetje van het gezin knuffelde nog voor de laatste maal zijn vader en zag met tranen in zijn ogen toe hoe zijn vader door een andere strijder in een speciaal geprepareerde auto werd gehesen, waarna de deur met een klap dichtging.

De man zwaaide nog voor een keer zijn gezin gedag en reed vastberaden op weg naar zijn laatste aardse eindhalte die bij het uitstappen ervan zou leiden naar Janah, alwaar hij zich kon voegen bij zijn broeders wiens ziel al in het lichaam van een groene vogel zaten en keihard naar hun geliefde God riepen, dat zij, als God het hun toestond; wederom naar aarde wilde terugkeren om in een ander menselijk lichaam te sterven voor hem.

‘Waar kijk je naar?’

De stem van Salama deed hem opschrikken, zo gebiologeerd was hij van dit filmpje dat hij totaal vergeten was dat zij al was teruggekeerd van haar colleges die zij volgde aan de universiteit van Leiden.

‘Een filmpje over een zeer inspirerende broeder, een man die wij als voorbeeld moeten nemen’

Salama keek hem even verbaast aan. Haar stilte was zoveel zeggend dat hij voor zichzelf al kon raden dat zij dit filmpje nog nooit had gezien.

‘Het filmpje gaat over een broeder van ons, een broeder die in het kalifaat woonde en aan ons bewijst dat al ben jezelf zwaar gehandicapt, jij jezelf alsnog kan laten gelden op het pad van de gewapende jihad’

‘Dat wil ik zien’ zei ze gelijk terug, om haar woorden kracht bij te zetten liep ze gelijk naar de laptop die op tafel stond en drukte op het filmpje dat hij net had gezien.

Amir liet het filmpje heel goed op zich in werken. Voor even baalde hij van zijn gebrek aan moed om zelf de hijra te maken naar een land waar zijn broeders het pad van de gewapende jihad volgden om hun einddoelstelling te behalen, namelijk; de implementatie van de sharia in al hun veroverde landen, zodat het gebied dat zij hadden veroverd op de ongelovige als voorbeeld provincie kon dienen voor het kalifaat dat nu dan wel weg was uit Syrië en Irak, maar nog lang niet was verslagen aldaar. Voor even bedacht hij bij zichzelf dat het geen nut voor hem had om daar naar toe af te reizen. Aan de grens van Irak en Syrië zou hij gelijk worden opgepakt. Ook andere wegen er naar toe zouden naar zijn mening gelijk leiden naar arrestatie.

Nee, misschien was het beter voor hem als hij de moed daarvoor had, om dan maar af te reizen naar centraal Afrika waar zijn broeders nu succes op succes behaalde en menig christendorp afbranden en diens bewoners ervan voor het oog van de camera executeerden.

Maar ook een land als de Filippijnen zou een goede optie voor hem zijn, mits hij de contacten ervoor had, en aangezien hij die nu nog niet bezat, viel deze optie dus ook af.

‘Deze broeder is een inderdaad een ware inspiratie voor ons’, hoorde hij haar nu met enig enthousiasme in haar stem zeggen. Waarna ze er gelijk erachteraan tegen hem zei: ‘Weet je, de gewapende jihad kan je ook hier in het land der ongelovigen volgen, de klap komt dan veel harder aan bij onze vijanden’

Wat zij nu tegen hem zei sloeg als een bom bij hem in. De bom leek wel gelijk te exploderen want haar woorden brachten hem op ideeën, ideeën die hij hiervoor nog nooit had. Laat staan dat hij hier ooit aan had gedacht. Als hij ooit in een situatie kwam dat hij het voor zichzelf verstandig of raadzaam vond om in de voetsporen van zijn broeder daar in het kalifaat te treden, dan kon hij ook hier in dit land dat uitpuilde van

de ongelovige en dwalende van zijn religie, toeslaan. Gelijk begon hij te denken waar hij het beste kon toeslaan, of beter gezegd, hoe. Hij wist dat zij allen niet veel te besteden hadden, dus zou het een aanslagwapen een mes moeten zijn. Dat wapen was het wapen van alle jihadisten die te arm waren om een automatisch geweer of pistool te kopen. Of liever gezegd, het wapen voor iedere jihadist die geen eens in het bezit was van betrouwbare contacten die bereid waren om zo'n wapen aan hen te leveren. Nee een mes en het liefst een nagemaakte maar zeer gelijkende bom, die hij dan om zijn middel zou hebben gebonden zou al een prima wapen zijn waarmee hij veel, heel veel terreur kon zaaien.

Gelijk kwamen er spontaan een aantal doelen opzetten in zijn hoofd. Koningsdag, zou een mooie dag zijn, bedacht hij bij zichzelf. En dan toeslaan in een drukbezochte stad als Amsterdam of Haarlem. In zijn hoofd zag hij al mensen rennen in paniek, omdat hij aan hen de nepbomgordel had getoond. De paniek, het over elkaar heen lopen, het gekerm van de vertapte, het gehuil van de kinderen die in angst aan de grond genageld stonden en alleen maar om pappa of mamma konden schreeuwen die er al niet meer waren, omdat zij of vertrappt op de grond lagen, of in paniek waren weggevlucht. Hij moest even glimlachen om deze gedachte, die schreeuwen van angst en pijn deden hem goed, het was een remedie die hem voor eventjes heel goed zou doen.

‘Waarom lach je?’ Vroeg Salama aan hem

‘Niets bijzonders, een binnenpretje’, antwoordde hij zakelijk terug

‘Hafsia is nog steeds bij Sterre geloof ik’

‘Weet ik’

‘Hoe laat verwacht je haar terug?’

Amir haalde nonchalant zijn schouders op en zei op een net zo nonchalante toon tegen haar: ‘Geen idee, ze zal nog wel wat met haar gaan drinken in die kroeg waar jij ook altijd met haar kwam als je met haar wat te regelen had’

‘Dat drinken daar moet ze toch eens mee stoppen’, zei ze bozig terug.

‘Waarom?’

‘Waarom? Dat uitgerekend jij zoiets zegt’ gepikeerd keek ze hem nu aan.

‘Denk aan 9/11, aan de vliegtuigkapers kon niemand merken dat ze in feite een ware strijder van Allah waren’

‘Mujahidin’ verbeterde ze hem gelijk.

Hij keek haar nu alleen maar ernstig aan en zei op een net zo ernstige toon tegen haar:
‘Je kan beter niet opvallen dan wel, wie opvalt heeft dat dan te danken aan zijn zwakte,
we werken in het verborgene vandaar dat wij allen ons gedragen als een ware kafir’

‘Een krankzinnige stelling, echt te zot voor woorden, beledigend haast, nee een belediging pur sang aan mijn adres’ Zei Jonas Verbeek wild gebarend met zijn handen tegen Leo die hem met grote ogen aankeek.

Willem gniffelde alleen maar van plezier. Vanuit een lege studioruimte had hij een prima uitzicht op de studio waar Leo en zijn gasten zich bevonden.

‘Wat zit jij nu te lachen?’ Vroeg Atie die naast hem zat, gepikeerd aan hem.

‘Die reactie van hem, schitterend’

Atie zei hierop niks terug maar keek hem alleen maar venijnig aan. Als ogen konden doden, dacht hij nu alleen maar toen hij Atie haar gezicht zag. Hij had ook niet anders van haar verwacht. Hij wist maar al te goed dat deze mevrouw net als Willemijn een oogje had op deze schrijver die zichzelf zo belangrijk vond, dat hij, als hij in wat voor uitzending dan ook was, het alleen maar over zichzelf en zijn werk had. Alles, maar dan ook echt alles ging over deze man zelf. Eens had hij een boek van hem gelezen, de roman ‘Stormvloed Arie’. De hoofdpersoon in het boek was tot verbijstering van Willem, de schrijver zelf. 220 pagina’s lang op elke pagina praatte deze man wel over zichzelf. Zo las hij wel tien keer dat zijn ouders hem het lezen niet hadden gestimuleerd, nee hij had zichzelf gestimuleerd om te lezen, wel acht keer wist de man in dat boek uitgebreid te vertellen dat hij uit een zogenaamd Utrechts arbeidersmilieu kwam. En dat het in de Utrechtse wijk Kanaleneiland echt niet de mores was om je kinderen te stimuleren om te lezen, laat staan dat die mensen aldaar enig kennis hadden van literatuur, dat begrip kende ze bij hem in het gezin niet, en dat wilde ze, volgens hem ook niet kennen! Aan professoren hadden deze mensen een bloedhekel, mensen die wat meer dan zij hadden geleerd, vonden ze maar eng, een bedreiging voor hun bestaan. Hoe diep was daarom ook de schaamte, om als zijn ouder te ontdekken, dat je bloedeigen liefdesongelukje het had weten te schoppen tot zo’n door hun gehate professor? Tot vijfmaal aan toe moest hij lezen dat ze hem daarom het huis hadden uitgetrapt.

‘Iedereen mag weten wat ik aan het schrijven ben, wat de titel gaat worden van mijn nieuwste boek, waarover het gaat’, hoorde Willem Jonas nu tegen de rest van de aanwezigen in de studio zeggen.

‘En ben je al aan een nieuwe roman begonnen?’ Vroeg Leo nu aan hem terwijl hij hem geïnteresseerd aankeek.

Een lange stilte viel er nu. ‘Het schrijfproces moet zijn tijd hebben, iets moet eerst goed opborrelen alvorens je pas kan beginnen aan een nieuw succes, want wat ik schrijf wordt al gelijk bij publicatie ervan, meteen een succes!’ Zei hij na een lange stilte van zijn kant tegen Leo. Leo knikte alleen maar terug naar hem en ging er niet tegen in.

Lafaard, dacht Willem nu alleen maar. Hijzelf, inclusief Leo konden wel tien boeken van hem opnoemen die nooit de top tien van de best verkochte boeken van Nederland hadden gehaald

‘Tja’ zei Sanne Sanders die voor het eerst van haar leven in dit programma was aangeschoven nu en keek haar mannelijke collega in het vak die net aan het woord was geweest goed en indringend aan. ‘Ik voel mee in uw woede om deze stelling, maar ik voel ook mee met degene die dit item heeft bedacht’ Willem zag en bemerkte dat deze pas gedebuteerde schrijfster van pakweg een jaartje of vijftientig de nuance probeerde aan te brengen om het onderwerp opgang te houden. ‘Ja ik zal persoonlijk nooit aan de grote klok hangen dat ik een boek aan het schrijven ben, dat doe ik nooit, ze merken het wel wanneer het er is, en daarbij moet ik... en dan spreek ik echt alleen maar over mij zelf en niet over jouw Jonas of Geraldine, maar afwachten of het aanslaat bij het publiek’

‘Maar’, zei Geraldine de Haas nu tegen haar ‘Voel jij je met je werkzaamheden een echte lone wolfe, een terrorist die in zijn eentje handelt en toeslaat?’

‘Nee niet echt maar wel een loner ja, dat is wel een raakvlak wat ik met een lone wolfe heb’, na dit gezegd te hebben keek ze Geraldine intens in haar ogen aan.

Willem bemerkte van zijn plek dat Geraldine het kennelijk niet erg prettig vond dat Sanne haar zo intens leek aan te kijken.

‘Moet je es kijken deze reactie op twitter’, zei Willemijn nu geschrokken tegen de andere aanwezigen in de lege studio. Met een geschrokken gezicht liet ze het schermje van haar telefoon zien. *Overgewaardeerde schrijvers worden vergeleken met ordinaire rechts extremistische tokkies die aanslagen plegen op moskeeën*, Las Willem in alle vlugheid. Grappig dacht hij. Dat luisteraars van dit programma steevast denken dat enkel en alleen rechts extremisten aanslagen plegen. Ja dat vond hij dan wel weer het knappe aan de zogenaamde de politieke correctheid. Het altijd maar denken in hokjes, en voor het gemak maar de extreme tak van een religieuze stroming weglaten, omdat het zo ongemakkelijk is om het er over te hebben.

Hij haalde zijn schouders op en zei heel nonchalant tegen haar terug: ‘Een reactie, wat is nu een reactie op twitter, wat stelt ie nu eigenlijk helemaal voor, niks toch’

‘Het is niet alleen deze reactie, het zijn er verdomme veel meer kijk maar’, zei ze paniekerig tegen hem terug.

Welk een schofterigheid om een beroepsvak dat ons zoveel moois geeft, zo te schofferen, het kan alleen maar van uw belastingsgeld!

Een welgeslaagde aanslag op onze culturele sector

Wat denken ze hiermee te bereiken, wat voegt dit toe om een schrijver als Jonas

Verbeek in zo 'n hoek te drukken?

Om te kotsen deze uitzending van Always the sun

Dit is geen zonnenschijn, maar een programma dat bolstaat van venijnige hagelbuien en stormen. Luide enkele reacties die hij in de vlugheid las op het sociale mediaplatform.

‘Je moet het positief zien’, zei hij zelfverzekerd tegen zijn collegia die allen drie de schrik in hun ogen hadden. Negatieve publiciteit is nu eenmaal ook publiciteit en voor je weet hebben we bij de volgende uitzending een beter luistercijfer dan deze, want iedereen die hier lucht van krijgt wil natuurlijk het programma horen’

Niemand zei er wat op terug. De ontzetting hierover was van hun gezichten af te lezen.

‘Vrijdag maar weer wat luchttere onderwerpen’, zei Dolores nu terug om de ongemakkelijke stilte die was gevallen te doorbreken. De andere twee vrouwen keken met een bedrukt gezicht eerst naar elkaar en daarna naar Willem.

‘Ik zou nu niet graag in jouw schoenen staan’, zei Willemijn tegen hem.

Hij haalde alleen maar zijn schouders op, immers zijn ervaring in al die jaren met Leo was dat de soep niet zo heet werd gegeten als deze werd opgediend.

‘We zullen het wel zien’, was zijn eerste reactie hierop.

‘Dat jij altijd zo cooltjes blijft, dat vind ik echt knap hoor’

Hij zei hier niets op terug, had ook geen zin om er wat op terug te zeggen, ze zouden het toch niet snappen. Ze wisten geen van allen dat hij zich na zijn werk in een wereld bevond waar de terreurgroep IS digitaal met de scepter zwaaide. Als hij dat aan hen kenbaar zou maken, dan zouden deze drie vrouwen, die hij ondanks het overduidelijke verschil in meningen die hij met ze had, lief had, ter plekken flauw vallen. Ze zouden gruwelen van hetgeen dat hij dagelijks aan zich voorbij zag komen. Het was voor hem

kennis, kennis waarmee hij toch op een gegeven moment iets mee wilde doen. Het kenbaar maken aan anderen, dat is wat hij wilde, de waarheid tonen, een waarheid die keihard was, maar toch bestond. Werd er maar meer de waarheid getoond aan het publiek, dacht hij nu.

‘Ik voel mij gepakt, beledigd, en in een hoekgedrukt waar ik definitief niet thuishoor’, hoorde hij de Marokkaanse schrijver Rayan Abdoel nu keihard tegen Leo zeggen. ‘Ik mag dan wel een gematigde progressieve moslim zijn, maar dit hoef ik niet te pikken, ik ben geen jihadist!’

‘Eindelijk wat vuur in de discussie, dacht hij nu.